Кожного дня я виходжу і кожного дня я шукаю,
Всі я давно розпитав рідного краю стежки,
Гір холодливі вершини і затінки всі я навідав
І джерела?: в висоті блудить мій дух і внизу,
Спраглий споко?ю. Так ранений звір утікає до лісу,
Де ополудні колись в сутіні він спочивав;
Але ніколи ліжниця зелена його не оживить,
Гостре, болюче жало гонить і гонить його.
Денного світла тепло, ні свіжість ночей не поможе,
Рани у хвилі ріки марне занурює він;
І як земля надаремне йому подає всецілюще
Зілля і жоден зефір крові не стишить його,-
Так, мої любі, й мені — я знаю — ніхто і ніколи
Не прожене від чола скорбний і темрявий сон.